

פרפראות פאר

גדלותו של אברהם אבינו בעקידה שהיה גם שמח וגם בוכה

ביאור המגיד מדובנא עמוד י"א

עמוד א מפתח נושאים פרשת וירא תשפ"א

עמוד ב

וירא וירץ לקראתם מכוון לצאתי מביתי החוצה

איך לא ראה אליעזר את המלאכים

אתה סימן לבניך שיהיו לומדים תורה במיושב

עמוד ג

ביאור בפשט ובהלצה איך האמין אברהם אבינו לאליעזר

לבשר לרפא להפוך מכוון לצנועה לחבבה לשגר

עמוד ד

בירור בענין פניו כנגד פני רבו ותירוץ בקושיית המהרש"א

למה לא נתרפא א"א באבן שהיתה תלויה בצוארו קושיית המהרש"א

עמוד ה

כיבוד בסנדקאות לצדיק אמיתי

למה ביקש חזקיהו שהאות מאת ה' שיתרפא יהיה ע"י השמש

ביאור המדרש שאלהיו היה מדבר עם אלישע דברים בטלים

עמוד ו

ביאור הענין בהקדם ביאור ענין אליהו ואלישע ממוהר"ר שאול יוסף נתנזון

עמוד ז

אברהם אבינו לא פנה אל סגולות וייחד תפלתו אל הקב"ה בלבד

ביאור נורא מהאר"י הק' בדברי הגמרא

עמוד ח

הקובע מקום לתפילה למה הוא עניו וחסיד

ביאור עיניה צרה באורחים מבן יהוידע וגם בדרך צחות ובדרך הלצה

עמוד ט

איך אמרו מצאתיו בסדום כשכבר היה רחוק מסדום

ביאור נפלא במהרש"א במה השפילו עצמם אברהם משה ודוד

עמוד י

למה אמר כי ידעתיו תוך כדי סיפור רשעות סדום קושיית המהרש"א

אנשי סדום לרשעותם נשתמשו באפרסמון שבאזור סדום

עמוד יא

גדלותו של א"א בעקידה שהיה גם שמח וגם בוכה ביאור המגיד מדובנא

ביאור מדרש פליאה אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו

עמוד יב

הקב"ה העלים מאלישע את מותו של הנער משום שלא התפלל עליו

ראה אותם אליעזר, ואם הם לא היו למה באו אח"כ,

יש ליישב בשתי אופנים, יש לומר, שרק אחרי שראה הקב"ה את המסירות נפש שיש לאברהם אבינו להכנסת אורחים, שביום השלישי בהיותו כואב מהמילה, אמר לית הימנותא בעבדי, ויצא בעצמו לחפש אחר אורחים, לכן שלח לו הקב"ה המלאכים,

או יש לומר, שלעולם היו שם המלאכים כשיצא אליעזר, אבל כדי לראות מלאכים צריך להיות אברהם אבינו,

* * * * *

אתה סימן לבניך שיהיו לומדים תורה במישוב

איתא במדרש, כתב רש"י (בראשית י"ח א') ממד"ר וירא פרשה מ"ח פסקה ז'), רבי ברכיה משום ר' לוי אמר **ישב** כתיב, בקש לעמוד, א"ל הקדוש ברוך הוא **שב** אתה סימן לבניך, מה אתה **יושב** ושכינה **עומדת**, כך בניך **יושבין** ושכינה **עומדת** על גבן, כשישראל נכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות והן יושבים לכבודי ואני על גבן שנאמר (תהלים פב) "אלוקים נצב בעדת קל",

איתא בגמרא, (מגילה כ"א ע"א), תנו רבנן, מימות משה ועד רבן גמליאל לא היו למדין תורה אלא **מעומד**, משמת רבן גמליאל, **ירד חולי לעולם**, והיו למדין תורה **מיושב**, והיינו דתנן משמת רבן גמליאל בטל כבוד תורה. ע"כ,

הסימן שמסר הקב"ה לאברהם אבינו

אפשר לפרש, מה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו, **ואתה סימן לבניך**, פירוש, שכאשר יבוא **חולי לעולם**, אזי, כמו שאמרתי לך **שב ואני אעמוד** בגלל **חולי** שבך, כך, יהיו הם לומדים תורה **מיושב** בגלל **חולי** שבהם, ואני אעמוד, כדאיתא בגמרא, **שכשירד חולי לעולם**, היו למדין תורה **מיושב**, וזה הפירוש, **ואתה, סימן לבניך**, שכשיהיה חולי יוכלו ללמוד במישוב.

* * * * *

וירא וירץ לקראתם מכון לצאתי מביתי החוצה

כתיב (בראשית פרק י"ח ב') "וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל"

מצוות סוכה בזכות והשענו תחת העץ

איתא במדרש (בראשית רבה וירא פרשה מח אות י') **אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם**, אתה אמרת **והשענו תחת העץ**, חייך שאני **פורע לבניך**,

בסוכות תשבו שבעת ימים, (ויקרא כג) **וסוכה תהיה לצל יומם**, (ישעיה ד), **עכ"ל המדרש**,

מבואר, כי מצוות סוכה הוא ע"י שהוציא הקב"ה חמה מנרתיקה אצל אברהם אבינו, ולכן יצא מביתו החוצה למצוא את האורחים, **ובזכות צאתו מביתו החוצה, זכינו למצוות סוכה**,

לפי"ז יש לפרש בזכות צאתי מביתי החוצה של אברהם אבינו, זכינו לצאתי מביתי החוצה שבמצוות סוכה.

* * * * *

איך לא ראה אליעזר את המלאכים

כתיב (בראשית י"ח א') "וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום".

איתא בגמרא (בבא מציעא דף פו עמוד ב) מאי כחם היום, אמר רבי חמא ברבי חנינא, אותו היום יום שלישי של מילה של אברהם היה, ובא הקדוש ברוך הוא לשאול באברהם. הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה כדי שלא יטריח אותו צדיק באורחים.

שדריה לאליעזר למיפק לברא, נפק ולא אשכח, אמר: לא מהימנא לך. היינו דאמרין תמן, לית הימנותא בעבדי. נפק איהו וכו', והיינו דכתיב וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם.

יש לדעת, אם היו שם המלאכים בשעה ששלח אברהם את אליעזר החוצה למה לא

ביאור בפשט ובהלצה איך האמין אברהם אבינו לאליעזר

איתא בגמרא, (בבא מציעא פ"ו ע"ב), **מובא לעיל**,
לא מהימנא לך, היינו דאמרי תמן **לית הימנותא בעבדי**, נפק איהו חזייה להקדוש ברוך הוא דקאי אבבא, ע"כ,

וקשה, אם לא האמינו למה שלחו לראות אם יש אורחים, וביותר איך האמינו למצוא זיווג הגון ליצחק,

ביאור הענין ע"ד פשט

אפשר לבאר, כי אליעזר היה עבד נאמן מסור לרבו באופן שאין דומה לו, וכאשר ראה את רבו ביסורים, לא רצה לגלותו כי יש אורחים, וכאשר ראה אברהם אבינו שאליעזר מסור עבורו יותר מדאי, אמר לו שאינו סומך עליו, והלך בעצמו לראות,

לפי זה מובן, כי חשב א"א שאליעזר יהיה בעזרו להכנסת אורחים, אך לא חשב שנאמנותו היא כ"כ גדולה שיהיה מוכן לומר דבר שאינו,

ובכך מבואר מה שאמר, **"לית הימנותא בעבדי"**, שפעמים יש שהעבד מסור כל כך, שיש דברים שאין לסמוך עליו,

ויש לפרש בדרך הלצה

וי"ל בדרך הלצה, כי בשידוך הראשון בעולם התורה באה ללמד, שגם אם נשלח השדכן אין להאמין בו.

* * * * *

לבשר לרפא להפוך מכוון לצנועה לחבבה לשגר

ג' המלאכים נשלחו לג' שליחויות

איתא בגמרא (בבא מציעא דף פ"ו עמוד ב') **כתיב** (בראשית פרק י"ח ב') **"והנה שלשה אנשים נצבים עליו"** וגו', מאן נינהו שלשה אנשים - **מיכאל גבריאל ורפאל**.

מיכאל - בא לבשר את שרה,

רפאל - בא לרפא את אברהם,

גבריאל - למהפכיה לסדום,

ואיתא בגמרא (בבא מציעא דף פ"ו עמוד ב') **כתיב** **"וויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל"**,

באהל, להודיע ששרה אמנו צנועה היתה.

באהל - כדי לחבבה על בעלה.

באהל, כדי לשגר לה כוס של ברכה. ע"כ,

יש לבאר כפתור ופרח, כי שלשה הטעמים שנאמרו באיה שרה אשתך הוא לכל מלאך עפ"י שליחותו

צנועה היתה,

לחבבה על בעלה,

לשגר לה כוס של ברכה,

ובאים כל אחד כנגד שליחות אחרת של המלאכים, שהם, **לבשר את שרה, לרפא את אברהם, למהפכיה לסדום**,

צנועה היתה, כנגד המלאך שבא להפוך את סדום

איתא במדרש, (בראשית רבה פרשה מ"א ד') **א"ר יצחק, כתיב** (תהלים פ"ט) **"מצאתי דוד עבדי"** היכן מצאתיו **בסדום**. ע"כ,

ומכיון וצנועה היתה, למדנו (יבמות ע"ז ע"ב) שאין דרכה של אישה לקדם, **ולפיכך הותר דוד לבוא בקהל**,

לפ"ז, **צנועה היתה** היה כנגד המלאך שבא להפוך את סדום, ורמז לו שגם כשסדום תיהפך יינצל לוט בזכות דוד המלך שייצא מזרעו,

לשגר לה כוס של ברכה כנגד המלאך שבא לרפואתו

כנגד המלאך שבא לרפאות את אברהם, אמר, **לשגר לה כוס של ברכה**, ולרמוז לה שבא לרפואתו, ע"ד הא דאיתא בגמרא (בבא בתרא נ"ח ע"ב) **בראש כל אסוון אנא חמר**. (בראש כל רפואות אני היין), **לפיכך שלח יין מכוס של ברכה**,

כד), ויצא ועשה כאשר נכנס כן יצא ועשה את עולתו,

וכן כתוב בשלמה (דברי הימים ב א, יג) ויבוא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, ואף על פי שיש לומר כי זה שכתוב לבמה מן הבמה הוא, כענין שכתוב (במדבר לא, כא) הבאים למלחמה וביאורו הבאים מן המלחמה, אבל כך היה המעשה שהיה בשעת יציאתו ממנה נותן פניו אליה כמו שבא אליה שנאמר (תהלים טז, ח) שויתי ה' לנגדי תמיד, ומנין שהשכינה היתה בהר בשעת ירידת משה מן ההר שנאמר (דברים ט, טו) ואפן וארד מן ההר וההר בוער באש ושני לוחות הברית על שתי ידי. וכן התלמיד חייב כשיפטר מרבו שילך לאחוריו פניו כנגד רבו עד שיתכסה ממנו, וכן מנהג כל ישראל עד עכשיו כשמסלימין תפילתם נמשכים לאחוריהם שלש פסיעות, עד כאן:

איתא בשולחן ערוך (יורה דעה הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם סימן רמב סעיף ט"ז), וכשנפטר מלפניו לא יחזיר לו אחוריו, אלא נרתע לאחוריו, **ופניו כנגד פני רבו.**

לפי"ז אפשר לתרץ את קושיית המהרש"א

ומכיון שהשכינה היתה למעלה מראשותיו של אברהם אבינו ע"ה, היו המלאכים צריכים לילך לאחוריהם כשפניהם כלפי השכינה,

וכשהיה אברהם אבינו רץ אחריהם, היו פני המלאכים לקראתו בגלל השכינה שהיתה למעלה מראשותיו, לפיכך אמר, **"וירץ לקראתם"**,

* * * * *

למה לא נתרפא א"א באבן שהיתה תלויה בצוארו קושיית המהרש"א

איתא בגמרא (בבא בתרא ט"ז ע"ב) רבי שמעון בן יוחאי אומר, אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותו, מיד מתרפא, ובשעה שנפטר אברהם אבינו מן העולם - תלאה הקדוש ברוך הוא בגלגל חמה.

לחבבה על בעלה כנגד המלאך שבא לבשר את שרה

כנגד המלאך שבא לבשר את שרה, אמר **לחבבה על בעלה**, מכיון ובאותו היום נאסרה בהרחקה, כדאיתא (בבא מציעא פ"ז ע"א), לפיכך אמר, כי אותו ריחוק היה, כדי **לחבבה על בעלה**, ולומר, שהיא ההכנה ללידתה את יצחק,

* * * * *

בירור בענין פניו כנגד פני רבו ותירוץ בקושיית המהרש"א

איתא בגמרא (בבא מציעא פ"ו ע"ב), **כתיב** (בראשית י"ח ב'), **"ווישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, וירא וירץ לקראתם"**,

מעיקרא אתו (באו המלאכים) קמו עליה (עמדו עליו), כי חזיוהו (לאברהם אבינו) דהוה ליה צערא (שהינו בצער), אמרו, לאו אורח ארעא למיקם הכא, והלכו ממנו, מיד **וירץ לקראתם**,

מקשה המהרש"א (בבא מציעא פ"ו ע"ב), היה צריך לכתוב וירץ אחריהם, כיון שפירשו הימנו, והלכו ממנו, מאי **"וירץ לקראתם"**,

ביאור המהרש"א לקראתם פירוש לקרוא אותם

ומבאר המהרש"א, דמלת **"לקראתם"** פירושו כמו **"לקרוא אותם"** שהיה רץ אחריהם לקרוא להם ולהחזירם, **עכ"ל**,

תירוץ נאה לקושיית המהרש"א

איתא בגמרא (שבת י"ב ע"ב, נדרים מ' ע"א) הנכנס לבקר את החולה לא ישב לא על גבי מטה ולא על גבי כסא אלא מתעטף ויושב לפניו, **מפני ששכינה למעלה מראשותיו של חולה, ע"כ**,

איתא ברבנו בחיי (שמות פרק לב פסוק טו טו) ויפן וירד משה מן ההר. **כתב רבינו חננאל** מלמד שהיה משה **פניו כלפי הענן וירד בדרך עליה**, מה עליתו פניו אל הענן שעל ההר אף בירידתו כן, וכן היה כהן גדול ביום הכפורים יוצא מבית קודש הקדשים, דתן יצא ובא לו דרך כניסתו (יומא נב ע"ב), כן דרשו בו ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם (ויקרא טז,

למה ביקש חזקיהו שהאות מאת ה' שיתרפא יהיה ע"י השמש

כתיב (מלכים ב פרק כ ישעיהו פרק ל"ח) בימים ההם חלה חזקיהו, ויסב את פניו אל הקיר ויתפלל אל ה', ויבך חזקיהו בכי גדול, כה אמר ה' שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך הנני רפא לך, ויאמר חזקיהו אל ישעיהו מה אות כי ירפא ה' לי, ויאמר ישעיהו זה לך האות מאת ה' כי יעשה ה' את הדבר אשר דבר, **הנני משיב** את צל המעלות אשר ירדה במעלות אחז בשמש אחרנית עשר מעלות, ותשב השמש עשר מעלות במעלות אשר ירדה, וגו',

יש לפרש, למה ביקש חזקיהו שהאות מאת ה' שיתרפא יהיה ע"י שהשמש תחזור אחרנית ויהיה לפלא, יש לומר ע"ד אומרם ז"ל,

איתא בגמרא (בבא בתרא ט"ז ע"ב) רבי שמעון בן יוחאי אומר, אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותו, מיד מתרפא, ובשעה שנפטר אברהם אבינו מן העולם - **תלאה הקדוש ברוך הוא בגלגל חמה**, לפי"ז י"ל לפי שתלה הקב"ה את ענין הרפואה בגלגל החמה, לפיכך ביקש חזקיה שהאות לרפואתו יהיה ע"י גלגל חמה.

* * * * *

ביאור המדרש שאליהו היה מדבר עם אלישע דברים בטלים

איתא בגמרא (תענית דף י עמוד ב), אמר רבי אלעזר, אמר להם יוסף לאחיו, אל תתעסקו בדבר הלכה, שמא תרגזו עליכם הדרך. איני, והאמר רבי אלעאי בר ברכיה, **שני תלמידי חכמים שמהלכים בדרך ואין ביניהן דברי תורה ראויין לישרף**,

שנאמר (מלכים ב' ב' י"א), **"ויהי המה הלכים הלך ודבר והנה רכב אש וסוסי אש ויפרידו בין שניהם"**, טעמא, דאיכא דיבור, הא ליכא דיבור, ראויין לישרף, לא קשיא, הא למיגרס, הא לעיוני.

כתב המהרש"א, מדוע לא נתרפא א"א באבן טובה שהיתה תלויה בצוארו,

לפי שיש בענין רפואת הגופות לחליים, דברים **סגוליים**, ויש רפואות **טבעיות**, ואברהם אבינו ידע בכל, גם רפואות סגוליים, וזו היא האבן טובה שהוא דבר סגוליי, ואע"ג דניתן רשות לאדם להתרפאות, **ממדת תמימות לבקש רחמי שמיא**, עכ"ל המהרש"א,

יש לבאר בדרך חסידות עפ"י דיוק בלשון הגמרא

בדיוק בלשון הגמרא מצינו, אבן טובה, **היתה**, (בלשון נקבה), תלויה בצוארו של אברהם אבינו, וכל חולה הרואה **אותו**, (בלשון זכר),

ולא כתוב רואה אותה, שהרי פשטות הלשון נראה שכשרואה את האבן מתרפא, והיה צ"ל **רואה אותה**, ולמה נאמר **רואה אותו**,

י"ל הכונה הרואה אותו הוא ראיית פני הצדיק

ואפשר הכוונה, שהחולה נתרפא, ע"י שראה **אותו, דייקא**, כלומר, שהביט בפניו של אברהם אבינו, וע"י ראיית הצדיק היה מתרפא, ואברהם אבינו שלא היה מביט בעצמו, לא נתרפא ע"י כך,

ובכך מתורץ כפתור ופרח קושיית המהרש"א, מדוע לא נתרפא א"א באבן טובה שהיתה תלויה בצוארו.

כיבוד בסנדקאות לצדיק אמיתי

עפ"י מה שפירשנו, שכל הרואה **אותו**, הכוונה לראיית פני הצדיק,

אפשר לומר, שמהאי טעמא מכבדים **לצדיקים בסנדקאות**, שעל ידי ראיית התינוק פני הצדיק בשעה שנחלה מהמילה הוא מתרפא, ואפשר שאע"פ שאיהו לא חזא מזליהו חזא,

* * * * *

מבואר, שחכמתו היתה שלא היה נתפעל ממה שראה **רכב אש וסוסי אש**, רק את רבו אליהו היה רואה, ולפיכך זכה לפי שניים ברוחך, ולפיכך נאמר עלה ונתעלה, שהוא פי שניים,

בכך **מבואר כפתור ופרח**, יתור הלשון **הולכים הלוך**, הוא משום, שאליהו ואלישע לא הלכו באותה דעה, אלא, אליהו בא לנסות את אלישע כביאור ה"דברי שאול", שלא כמו שנאמר אצל אברהם אבינו כשהלך לעקידה (בראשית כ"ב ח'), וילכו שניהם יחדיו, שהלכו בלב אחד, וכאן היו "הולכים הלוך" שלא באותה כונה,

ושינוי הלשון ללשון יחיד, **ודבר**, משום שאליהו לבדו דיבר אל אלישע כדי לנסותו, צא וראה הדברים שמי שרואה אותם **רכב אש וסוסי אש**, מה מאד יתפעל לב אנושי ולא ירגיש כלל בשום דבר,

ודיבר כן אליהו אל אלישע, שהם **דברים בטלים** כדי לנסותו אם ראוי לפי שניים מרוחך,

אבל אלישע לא שם לבו לדברים הבטלים כביאור מוהר"ר, רק היה מצעק **אבי אבי רכב ישראל ופרשיו** ולפיכך כתב לשון יחיד, **ודבר**, שרק אליהו דיבר לנסותו, ואלו דברי המדרש, שדיברו **דברים בטלים**.

עיין עוד ביאור נפלא בענין אליהו ואלישע **בעקידת יצחק** שער ק"ד.

לפי"ז מכוון אבן טובה לרכב אש וסוסי אש

איתא בגמרא (בבא בתרא ט"ז ע"ב) רבי שמעון בן יוחאי אומר, **אבן טובה** היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותה, מיד מתרפא,

יש לפרש, ע"ד שמפרש הדברי שאול שהבאנו לעיל, כי אלישע אף שראה רכב אש וסוסי אש שמאד יתפעל לב אנושי ולא ירגיש כלל בשום דבר, אבל אלישע, אף שראה זאת, לא נתפעל מכל זה,

כך יש לפרש, שמי שרואה אבן טובה שתלויה בצוארו של אברהם אבינו, שבודאי היתה אבן טובה שאין דומה לה,

כתבו התוספות (תענית דף י' ע"ב ד"ה ואין ביניהם), ויש מדרש, **שהם היו מדברים דברים בטלים** ומש"ה ראוי לשרף. ע"כ,

וינועו אמות הסיפים מקול הקורא לבאר מדרש זה

ביאור הענין בהקדם ביאור ענין אליהו ואלישע ממוהר"ר שאול יוסף נתנזון

דיש לדייק, א. ביתור הלשון **הולכים הלוך**,

ב. בשינוי הלשון **מרבית הולכים** הלוך, ליחיד **ודבר**,

כתב בספר דברי שאול ממוהר"ר שאול יוסף **נתנזון** זצ"ל (חלק הדרשות, ד"ה, נראה עפ"י מ"ש במלכים ב' ב'), מה שאמר בהספד **על אביו מוהר"ר ארי' לייבוש נתנזון**, (ביום א' פר כי תשא תרל"ג בעיר לבוב), **דברים ששמע מאביו, על הכתוב** (במלכים ב' ב') שאמר אליהו הנביא **לאלישע**, **"ויהי נא פי שנים ברוחך אלי, אם תראה אותי לוקח מאתך"**,

ביאור נפלא ויסוד מוסד מבאר הדברי שאול

וכך כתב, כתיב (מלכים ב' פרק ב'), **"ויהי כעברם ואליהו אמר אל אלישע**, שאל מה אעשה לך בטרם אלקח מעמך, ויאמר אלישע **ויהי נא פי שנים ברוחך אלי**,

ויאמר, הקשית לשאול, **אם תראה אותי לקח מאתך, יהי לך כן**, ואם אין, לא יהיה, ויהי המה הלכים הלוך ודבר, והנה **רכב אש וסוסי אש** ויפרידו בין שניהם, ויעל אליהו בסערה השמים, **ואלישע ראה** והוא מצעק, **אבי אבי רכב ישראל ופרשיו**, ולא ראהו עוד ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים",

והנה **ביאור הפסוק הלז** שמעתי **מכבוד אבי מורי הרב הגאון ז"ל הכ"מ שביאר**, שהכתוב מעיד על **גודל חכמת אלישע**, שהנה, מי שרואה **רכב אש וסוסי אש**, מה מאד יתפעל לב אנושי ולא ירגיש כלל בשום דבר, אבל אלישע, אף שראה זאת, לא נתפעל מכל זה רק מצעק **אבי אבי רכב ישראל ופרשיו**, שהרגיש בחסרון, עכ"ל,

וזהו **אם תראה א-ו-ת-י**, ולא את רכב האש וסוסי האש, שהאדם מתפעל מזה, **עכ"ד**,

ובכך אפשר לבאר, כל הקובע מקום, כלומר שהתפלל רק אל המקום ב"ה. ולא פנה לסגולות ולדבר אחר. לפיכך "אלקי אברהם בעזרו",

* * * * *

ביאור נורא מהאר"י הק' בדברי הגמרא

כתב בספר דרך משה בשם האר"י ז"ל, (מובא בענף יוסף שבספר עין יעקב, על הגמרא בברכות דף ו' ע"ב, בד"ה כל הקובע), עיי"ש,

(הספר דרך משה נדפס לראשונה באמסטרדם בשנת תנ"ט, ובנוסח השער כתוב, חיברו הרב המוכיח **מוהר"ר משה כהנא**, אב"ד ור"מ דק"ק גיביטש, במדינת מערהערין, בהוצאת חת"ס עמוד כ"ו)

וכך כתב, איתא בגמרא (ברכות ו' ע"ב) כל הקובע מקום לתפלתו אלקי אברהם בעזרו וכו', ע"כ,

איתא בכתבי האר"י הקדוש, שכאשר איכא זמנים של ריחוק, (כנפסק ביו"ד סי' קצ"ה ס"ה), הדרך היחידה לקירוב הוא ע"י דבר קבוע,

ועכשיו בגלות בעוה"ר, אנו מרוחקים מהשי"ת, דכתיב (איכה א' ח'), חטא חטאה ירושלם על כן וגו', והדרך היחידה להתקרב אליו הוא ע"י דבר קבוע, ולכן יש להיות קובע מקום, ואז, אלוקי אברהם בעזרו, **ודפח"ח, עכ"ל**,

יש לבאר לפי דברי האר"י הקדוש,
למה אלוקי אברהם דייקא,

אפשר לומר, דאברהם אבינו היה מתקשה להבין הבטחתו של הקב"ה כי עם ישראל יתקיים מזרעו, לפי שהיה בן מאה שנה ושרה בת תשעים שנה, וזרע אין לו,

וסימן ראשון שנתן לו הקב"ה כי ההבטחה עומדת להתקיים, היה ע"י שפירסה שרה טומאה, וע"י הריחוק דייקא, קירב דעתו לדעת בוראו, שראה כי מתקיימת ההבטחה כי כלל ישראל יהיה מזרעו, ונתקרב ע"י הריחוק, ואברהם אבינו הוא היה זה שקובע, רק את המקום, לתפלתו, בלבד, כלומר הקב"ה בלבד לתפילתו. ולא פנה אל סגולות ודברים אחרים רק לה' לבדו, כמו

מכיון והיה אברהם אבינו נחשב מאוד אצל כל מלכי אומות העולם, כדאיתא, (בבא בתרא דף צא עמוד א), אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם, עמדו כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו, אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ואוי לה לספינה שאבד קברניטא.

לפי"ז יש לפרש, אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותו, מיד מתרפא, פירוש, שכשהיה החולה בא לראות פני הצדיק כדי להתרפאות, והיה רואה את האבן טובה, ולא נתפעל לבבו ולא הרגיש בכך, רק היה דבוק בראיית פני הצדיק, אז היה יכול להתרפאות, וזה הפירוש כל חולה הרואה אותו דייקא, ולא שם לבו אל האבן טובה, היה מיד מתרפא, וכמו שאמר אליהו לאלישע, אם אתה רואה אותי, ולא שם לב לרכב אש וסוסי אש, כמבואר.

* * * * *

אברהם אבינו לא פנה אל סגולות וייחד תפלתו אל הקב"ה בלבד

איתא בגמרא (ברכות ו' ע"ב) כל הקובע מקום לתפלתו אלקי אברהם בעזרו וכו', ואברהם אבינו מנא לן דקבע מקום, דכתיב (בראשית י"ט כ"ז) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם, ע"כ,

כתב המהרש"א (ברכות ו' ע"ב ד"ה כל הקובע מקום) **איתא בגמרא** (ב"ב כ"ה) כל הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין,

מבואר, דכל המשנה מקום תפלתו, הוא מקבל שפע וכח אלקי כפי אותו המקום והרוח, אבל הקובע לו מקום אחד לתפלתו בלי שינוי, הוא מייחד כחות אלקים לשם האחד האמיתי,

וזה אומרו אלקי אברהם בעזרו שנאמר וישכם וגו', שעל ידי אברהם נתייחד שמו יתברך ב"ה בעולם, וראוי לומר עליו אי חסיד, שזו ממדת חסידות הוא, שמבקש צרכיו ממדת הרחמים ואין פונה פניו לבקש גדולות בדרך אחר, עכ"ל המהרש"א,

הקובע מקום לתפילתו הכונה להקב"ה

ביאור עיניה צרה באורחים מבן יהוידע וגם בדרך צחות ובדרך הלצה

כתיב (בראשית י"ח ו') "מהרי שלש סאים קמח
סלת לושי ועשי עגות",

איתא בגמרא (בבא מציעא פ"ז ע"א), **כתיב**
קמח, ו**כתיב סלת**, (סלת עדיף מקמח, רש"י),
אמר רבי יצחק, מכאן, **שהאשה עיניה צרה**
באורחין יותר מן האיש,

הקושיה והתירוץ בבן יהוידע

בספר בן יהוידע (בבא מציעא פ"ז ע"א), כתב,
בד"ה מכאן שהאשה עיניה צרה באורחין.
וז"ל, **מקשים**, פשט הכתוב מורה, **הוא** אמר
קמח, **והיא** אמרה **סולת**, (שעדיף מקמח) ואם
כן היה לה **עין יפה**. (עיי"ש ברש"י)

ותירץ, נ"ל בס"ד, דבלאו הכי קשא, כיון
דאברהם אבינו היה לו **עין טובה**, אמאי לא
אמר הוא, **סולת**,

ויש לתרץ קושיא זו, שידע א"א, **דשרה** יש
לה **עין טובה**, ואין עיניה צרה באורחים, לכן
אמר **קמח**, כדי שהיא תאמר **סולת**, ובזה
יתברר **עין טובה שלה**,

ולפי זה מוכרח לומר, דאשה דעלמא **עיניה**
צרה, דאם כל אשה יש לה עין טובה, מה
חידוש יש במדתה של שרה כדי שבא לברר
אברהם אבינו אותה בדבר זה, מאחר דאיכא
עין טובה בכמה וכמה נשים דעלמא. עכ"ל בן
יהוידע.

תירוץ הקושיא בדרך צחות

אברהם אבינו היה יודע בבירור את מה
שיודעים חוקרים טבעיים דהיום,

והוא, **שקמח** הנטחן עם קליפתו, ללא הורדת
הקליפה, הנקרא **קמח מלא**, בריא יותר
מסלת, שבסולת נטחן רק גרעין החיטה
עצמו, וע"כ הוא לבן יותר, מעובד יותר, אבל
הקמח המלא בריא יותר מהסלת, (גם אם
יהיה זול יותר) וע"ז אמרו ז"ל שהיתה מדתו
עין טובה, שהוא אמר **קמח** שהוא יותר
משובח ממה שאמרה האשה.

תירוץ הקושיא בדרך הלצה

שפירש המהרש"א לעיל, ולכן **אלוקי**
אברהם, דייקא.

* * * * *

הקובע מקום לתפילה למה הוא עניו וחסיד

איתא בגמרא (ברכות ו' ע"ב) כל **הקובע מקום**
לתפלתו אלקי אברהם בעזרו, וכשמת
אומרים לו **אי עניו אי חסיד**,

ויש לשאול תרתי, האחד, למה אומרים עליו
דווקא שתי דברים הללו, **עניו וחסיד**,

ועוד, איך יעשה אדם ויהיה **קובע מקום**
לתפלתו תמיד, אם וכאשר יבוא אורח מן
השוק שאינו מכיר את מקומו, וישב במקומו,
הרי שוב אינו **קובע מקום לתפלתו**,

אלא אפשר לומר, כי באחד משתי דרכים
יכול להיות שהאדם יהיה **קובע מקום**
לתפלתו ותמיד יושב באותו מקום,

האחד, אם הוא **עניו**, ותופס את מקומו
בקצהו האחרון של ביהמ"ד, ששם, לא יבוא
אורח ארעי, ויישב שם,

השני, אם הוא **חסיד** המשכים קום לעבודת
הבורא, ותמיד ימצא פנוי את מקומו שקבע
לעצמו, ובכך אפשר שמקומו יהיה **מקום**
קבוע, לפי"ז יש לומר, כי **מקום קבוע**, הוא
סימן שיש בו אחד משתי דברים הללו, או
עניו, או **חסיד**,

ובכך פרשתי בדרך צחות, את מאמר חז"ל
הנ"ל, כל **הקובע מקום** לתפלתו, כשמת
אומרים לו **אי עניו אי חסיד**, דלפיכך
אומרים עליו, **אי עניו אי חסיד**, דהרי
קביעות המקום שלו, הוא **סימן** של **עניו**
וחסיד, על דרך אומרים ז"ל, **מקום**, הוי
סימן,

שוב מצאתי פירוש זה בספר (הגן) דרך משה
ובספר מגיד תעלומה מהבני יששכר

* * * * *

וצ"ל, דדבר זה מצינו בסדום, שעליהם אמר הכתוב ואנשי סדום רעים, וביארו חכז"ל (סנהדרין ק"ח), שהיו אוסרים לקדם האורחין בלחם ומים,

ובסדום למדנו שמי שאינו מקדם לאורחים הוא רע, ולכן נענשו עמון ומואב, על אשר לא קדמו אתכם, עם כל זה, ילפינן משרה אמנו שאין דרכה של אישה לקדם, ומכאן בא התירו של דוד המלך, (עיין ביחזקאל ט"ז מ"ט ברוע של סדום),

א"כ, הלימוד שצריך לקדם, מצינו בסדום, ודוד המלך הותר, משום שאין דרכה של אישה לקדם, וזה הפירוש מצאתנו ע"י מה שלמדו מסדום.

* * * * *

ביאור נפלא במהרש"א במה השפילו עצמם אברהם משה ודוד

איתא בגמרא (חולין פ"ט עוד א') אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר ברי שמעון, כל מקום שאתה מוצא דבריו של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי בהגדה עשה אזניך כאפרכסת,

כתיב (דברים ז' ז') "לא מרבכם מכל העמים חשק ה' בכם" וגו', אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, חושקני בכם, שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני,

נתתי גדולה לאברהם - אמר לפני (בראשית י"ח כ"ז) "ואנכי עפר ואפר", למשה ואהרן - אמר (שמות ט"ז ז') ונחנו מה, לדוד - אמר (תהלים ב"ב ז') ואנכי תולעת ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם, ע"כ,

ביאור המהרש"א בכוונת שפלותו של כל אחד בדרכו

כתב המהרש"א (חולין פ"ט א' ד"ה נתתי גדולה לאברהם),

אברהם אבינו הזכיר יצירת אדם הראשון

אברהם הזכיר שפלות תחלת היצירה שנברא אדם הראשון מן האדמה וז"ש ואנכי עפר ואפר,

כתיב, (בראשית י"ח י"א) "חדל להיות לשרה אורח, כנשים", ומכיוון ושרה היתה עיניה רחבה באורחים, שאמרה סולת, ואצלה היה אורח, לא כמו אצל שאר נשים, כמ"ש חדל להיות לשרה "אורח" כנשים, מכאן שכל אישה עיניה צרה באורחים.

* * * * *

איך אמרו מצאתנו בסדום כשכבר היה רחוק מסדום

כתיב (בראשית י"ג י"ג) "ואנשי סדם רעים וחטאים לה' מאוד",

כתיב (תהילים פ"ט כ"א) "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו",

איתא במדרש (רבה בראשית פרשה מ"א פסקה ד', פרשה נ' פסקה י') "מצאתי דוד עבדי" היכן מצאתנו, מצאתנו בסדום,

כתיב (בראשית י"ט כ"ב), "מהר המלט שמה וגו', ולוט בא צערה" וגו'

כתיב, (בראשית י"ט ל'), "ויעל לוט מצוער וישב בהר, ושתי בנתיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנתיו",

איך מצא דוד בסדום כשמעשה לוט היה רחוק מסדום

וקשה, הרי מבואר בפסוקים כי לוט היה כבר הרחק מסדום, בשעה שבא עם בנותיו אל המערה, אי"כ איך דרשו לומר מצאתנו בסדום,

יש לפרש, איתא בגמרא (יבמות ע"ז ע"ב), דהתירו של דוד לבוא בקהל, ילפינו מהכתוב (דברים כ"ג ד') "לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'", וטעמא דקרא, "על אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים", ומכיוון דדרכו של איש לקדם ואין דרכה של אשה לקדם, ומכאן התירו של דוד המלך לבוא בקהל,

ויש לדעת, היכן מצינו בתורה, כי מי שאינו מקדם לאורחים, הוא עושה מעשה רע, שעליו נענשו עמון ומואב,

אהרן ומשה הזכירו יצירת כל אדם

אהרן ומשה הוסיפו בשפלות יצירת שאר כל אדם, אנחנו **מה** היתה יצירתנו מדבר של כלום, מאין באת, **מה** היא,

דוד המלך הזכיר יצירת עצמו

ודוד אמר אנכי תולעת, חרפת אדם וגו', הזכיר שפלות היצירה הפרטית שהיה בו, לפי מה שאחז"ל שהיה ראוי להיות נפל ביצירתו אלא שניתן לו ע' שנים שהיו חסרים לאדם, **וע"ז אמר אנכי בתחלת יצירתי היתי ראוי להיות נפל לבא מיד לרמה ותולעה, וזהו שאמר אנוכי תולעת,**

ולחרפת אדם שנחסרו משנותיו בשביל חטאו שהיא חרפתו וק"ל, **עכ"ד המהרש"א,**

ויקשה למהרש"א מפרקי דרבי אליעזר

איתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק יט) אמר אדם הראשון, שמחני הקב"ה והכניסני בג"ע והראני ד' מלכיות מושלן ואובדין והראני דוד בן ישי מושל לעתיד לבא **ולקחתי משנותי שבעים שנה והוספתי על ימיו,** שנאמר (תהלים סא, ז), "ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דר ודר", ונתתי לאל רגן ושבח וזמר ממעשיו,

מבואר, כי נתינת שבעים שנה לדוד המלך היה מרצונו,

אפשר להוסיף בדברי המהרש"א ביאור מה שאמר דוד המלך ובזוי עם

כתיב (תהלים ב"ב ז) "ואנכי תולעת ולא איש, חרפת אדם, **ובזוי עם,**"

איתא בגמרא (יבמות ע"ו ב') א"ל דואג האדומי: עד שאתה משאיל עליו אם הגון הוא למלכות אם לאו, שאל עליו אם ראוי לבא בקהל אם לאו. מ"ט? דקאתי מרות המואביה.

לפי"ז אפשר לפרש מה שאמר ובזוי עם, לומר שביקשוהו לבזותו שאינו שייך לעם ישראל, וזהו **ובזוי עם,**

* * * * *

למה אמר כי ידעתיו תוך כדי סיפור רשעות סדום קושית המהרש"א

כתיב (בראשית י"ח י"ט) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה',

הקשה המהרש"א (סנהדרין ק"ט ע"ב ד"ה, חתר בחושד), למה היה צריך לומר על אברהם אבינו, **"כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'",** תוך כדי אשר אמר ה' את פשעיהם של אנשי סדום,

בא להזהירם לבל יתנהגו כאנשי סדום

ומבאר המהרש"א, כי ידעתיו, ר"ל ידעתיו אותנו עונותיהם, (בלשון פועל יוצא) למען אשר יצוה את בניו שלא יעשו כמותן רק בהפך זה, ושמרו דרך ה', דהיינו שישמרו על הדרכים על האורחים כמ"ש באברהם והוא יושב פתח האהל וגו' וכמ"ש ויטע אשל וגו' גם יצוה לעשות צדקה ומשפט כמשמעו, למען הביא וגו' ולולי שיצוה כך, בניו יענשו חס ושלום כסדום,

* * * * *

אנשי סדום לרשעותם נשתמשו באפרסמון שבאזור סדום

איתא בגמרא (סנהדרין דף קט עמוד א) אנשי סדום אין להן חלק לעולם הבא, שנאמר ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד, רעים - בעולם הזה, וחטאים - לעולם הבא. אמר רב יהודה: רעים - בגופן, וחטאים - בממונם,

דרש רבא, מאי דכתיב חתר בחשך בתים יומם חתמו למו לא ראו אור, מלמד שהיו נותנים עיניהם בבעלי ממון, ומפקידים אצלו **אפרסמון, ומניחים אותו בבית גנזיהם.** לערב באים ומריחין אותו ככלב, שנאמר ישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר, ובאים וחותרים שם ונוטלין אותו ממון. דרש רבי יוסי בציפורי: אחתרין ההיא ליליא תלת מאה מחתרתא בציפורי, (על ידי ריח אפרסמון, שהיו מריחין ויודעין היכן מניחין ממנם רש"י) אתו וקא מצערי ליה, אמרו ליה, יהבית אורחיה לגנבי. אמר להו, מי הוה ידענא דאתו גנבי.

ופירש הרב ז"ל, הוא רצה שתהיה מצוה **בתכלית הפאר והמעלה**, וכשראה עצמו שהוסיף בלבבו **שמחה גדולה** על הדבר, **עד שנתבטל היצר הרע המנגד לדבר זה**, אז שקל בפלס את לבבו, שבודאי יהיה בשעת מעשה כמו מלאך שאין לו דבר נגדי למנעו ממצות השי"ת,

לכך חזר והפך מחשבתו, ובקש לעורר בלבו הרחמנות על יצחק, אשר בא לשחטו עתה, עד שהגיע לבכיה גדולה מרוב הרחמנות שנתעוררו בקרבו, ונזדרז לשנות עצמו מצד לצד, **וניתק עצמו מן הבכיה הגדולה לשמחה רבה ועצומה ברגע אחד**, ונמצא עשה המצוה הזאת בדרך פלא שיגדל ערכה למאד מאד,

* * * * *

ביאור מדרש פליאה אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו

ביאור פלא המובא בספרים רבים בשם גדולי עולם והבאתי המעשה כמובא בספר כרם חב"ד

כאשר בא אדמו"ר הצדיק מהר"ש שניאורסאן הרבי מליבאוויץ זצק"ל לוויתעבסק, לחתונת בנו ר' מנדל עם בתו של הגביר ר' יוסף פאפיערין נכדתו של הג' מלבי"ם זצ"ל וגם הוא (המלבי"ם) בא לחתונת נכדתו

וכאשר ישבו אצל החתן בעת קבלת פנים כמנהג, אמר ר' יוסף הנ"ל, עתה יושבים פה שני גדולי ישראל ואשר זכיתי להיות בחברתם אבקש אתכם לבאר לי מדרש פליאה אי אשר לא אוכל להבין, על פסוק (וירא כ"ב וי) "וילכו שניהם יחדיו" (הר"ר יוסף היה ג"כ למדן מופלג)

אומר מדרש פליאה ישן הה"ד (תהלים קכ"ו וי) "הלוך ילך ובכה" **אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו**,

ויען המהר"ש ויאמר כי הסבא של הכלה (המלבי"ם) הוא זקן ממני וראוי לו הכבוד שנשמע ממנו קודם את חות דעתו בזה,

ויקם הגאון ויפרש את המדרש בפלפול נאה כדרכו, ועתה נשמע אמר ר' יוסף מאבי החתן את ביאורו,

איתא בגמרא (שבת כ"ו ע"א) **כתיב** (מלכים ב' כ"ה י"ב) "ומדלת הארץ השאיר נבוזראדן רב טבחים לכורמים וליוגבים", **כורמים**, תני רב יוסף אלו מלקטי **אפרסמון**, **מעין גדי**, ע"כ,

מבואר, שפרי האפרסמון היה מצוי באיזור סדום, בכך יש לומר, שבפרי שהיה מזומן בידם היו משתמשים בו לרשותם.

* * * * *

גדלותו של א"א בעקידה שהיה גם שמח וגם בוכה ביאור המגיד מדובנא

איתא במדרש (רבה בראשית - פרשה נו פסקה ח) וישלח אברהם את ידו הוא שולח יד ליטול את הסכין ועיניו מורידות דמעות ונופלות דמעות לעיניו של יצחק מרחמנותו של אבא ואעפ"כ הלב שמח לעשות רצון יוצרו

איתא במדרש (ילקוט שמעוני בראשית - פרק כב - רמז קא) ויבואו אל המקום שניהם מביאים את האבנים שניהם מביאים את האש שניהם מביאים את העצים אברהם דומה כמי שעשה חתנות לבנו ויצחק דומה כמי שעשה חופה לעצמו

וישם אותו על המזבח עיני אברהם בעיני יצחק ועיני יצחק בשמי שמים והיו דמעות מנשרות ונופלות מעיני אברהם עד שהיתה קומתו משוטטת בדמעות, באותה שעה פער פיו בבכיה וגעה געיה גדולה והיו עיניו מרופפות וצופות לשכינה והרים קולו ואמר אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ.

כתב בספר בן יהוידע (סוטה ל"ו ע"ב) הקשה הרב מוה"ר יעקב מדובנא ז"ל, ארז"ל כי באותם הימים שהיה מוליך את יצחק כדי לשחטו, היה שמח כאדם המוליך את בנו יחידו לחופה,

ומאיזך ארז"ל, בשעת העקידה היה אברהם אבינו ע"ה בוכה מצד הרחמנות שנתעוררה בלבו על יצחק בנו שבא לשחטו, והיו יורדים דמעות ממנו לתוך עיניו של יצחק הפתוחות,

והלא אברהם היה שמח שמחה גדולה בדבר זה, ואיך נהפך לאיש אחר חס ושלוס לבכות מצד לצד.

קרא לשונמית, שני "ויאמר קרא לה", ויקרא לה ותעמוד בפתח, אמר לה **למועד הזה כעת חיה את חובקת בן** מפרי מיעיד, אמרה לו אדוני זקן מאד וחדלה ממני אורח נשים ואי אפשר לעשות הדבר הזה אל אדוני, איש האלוקים אל תכזב בשפחתך, ר' זכריה אומר **רצון יראיו יעשה עשה הקב"ה רצונו של נביא** והרתה וילדה, וגדל הנער ויצא לו לפוגת נפש לראות בקוצרים וקראו אסון ומת, שני ויהי היום ויצא אל אביו אל הקוצרים וימת, הלכה האשה להר הכרמל ונפלה פניה רצפה לפני אלישע ואמרה הלואי שיהיה כלי ריקם אלא שנתמלא ונשפך,

אמר הנביא **כל דבר שהקב"ה עושה הוא מגיד לי וזה הדבר העלים ממני ולא אמר לי** לקח את המשענת אשר בידו ונתן לגחזי ולא עלתה בידו, עד שהלך הוא ברגליו ונתן פיו על פיו ועיניו על עיניו **והתחיל מתפלל לפני הקב"ה** ואומר לפניו רבון כל העולמים כשם שעשית נסים ע"י אדני אליהו והחיה את המת כך יחיה הנער הזה ונעתר לו הב"ה, ע"כ,

כתב הרד"ל (פרק ל"ג אות ל"ו) **רצון יראיו יעשה, עשה הקב"ה רצונו של נביא**, מפני, שלא נתפרש בכתוב **שביקש אלישע רחמים מלפני ה' בזה**, ושומר לה כן בשם ה',

ואולי מקום לומר, מכיון שאלישע מדעתו אמר זה, וה' עשה רצונו, **ולא דרש מלפני ה' בזה**,

לכן אח"כ כשמת הנער העלים ה' הדבר ממנו, והיה זה לו לעונש,

ורק בתחיה זו מפורש במקרא שהתפלל אל ה', (מלכים ב' ד' ל"ג) ויבא ויסגר הדלת בעד שניהם **ויתפלל אל ה'**. עכ"ד הרד"ל.

* * * * *

להערות הארות ולקבלת העלון ניתן לפנות אל
"מכון פאר" רחוב חזון איש 2 בני ברק
פקס 03-6161777, נייד 0527-616166
מייל y0527616166@gmail.com

ויען המהר"ש ויאמר, המדרש יבואר ע"פ הגמ' (זבחים ע"א) **שאם נפסל הדם של הקרבן נשפך לאמה**, ולכן, כאשר שמע יצחק מאביו **"לעולה בני"** חרד ואמר בלבו, שמא ילך הדם לאיבוד, מכיון שדם **עולה** שנתערב בדם **בכור** ישפך, ויצחק היה **בכור**, פטר רחם לאמו, וא"כ דמיו הוי **דם עולה שנתערב בדם בכור**, וא"כ **ישפכו**,

וזהו פי' המדרש פליאה הד"ד **"הלוך ילך ובכה"**, כלומר, יצחק הולך ובכה, וזהו **אדם דואג על איבוד דמיו**, דואג שהדם שלו יאבד, ואינו דואג מה **שיאבד ימיו**, כלומר חייו,

וכאשר סיים את דבריו קם הגאון המלבי"ם ז"ל מעל כסאו ואמר אין זה כ"א ברוח הקודש שבו פירש המחנות את המדרש פליאה והוא ביאור נפלא מאד וגם פשוט כ"כ,

פירוש זה מובא בספרים רבים בשם גדולים רבים

בשם בעל התניא, (ספר זקן אהרון עמ' 58)
בשם היהודי הקדוש, (תפארת היהודי קל"ו)
בשם המלבי"ם, (שמועות טובות עמוד נ"ג)
בשם הגאון מוילנא, (זכרון אליהו עמוד 25)
בשם מוהר"ר צבי מרימנוב,
מאמר זה נמצא, בח"י ספרים.

* * * * *

הקב"ה העלים מאלישע את מותו של הנער משום שלא התפלל עליו

כתיב (מלכים ב' פרק ד' י"ב הפטרת וירא) **"ויאמר אל גחזי נערו קרא לשונמית הזאת ויקרא לה ותעמד לפניו"**

"ויאמר למועד הזה כעת חיה אתי את חבקת בן", "וישאהו ויביאהו אל אמו וישב על ברכיה עד הצהרים וימת",

"וה' העלים ממני ולא הגיד לי",

איתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק ל"ג) **אמרה האשה לבעלה**, נעשה נא עליית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה וכל פעם שהוא עובר יסור שם אל העליה שני ויהי היום ויבא שמה,